

Glas časa za današnjo Evropo

pater Heinrich Walter

Glas časa za današnjo Evropo:

Misli, sporočila, vzpodbude, ob 3. evropskem kongresu Marije Romarice

Zgodovina Evrope ni niti gladka pot stalnega napredka, niti ena sama zgodba o uspehu. Je zgodovina zlomov, razdejanja in novih začetkov. Pomislimo samo na preteklo stoletje z njegovimi vojnami, pa tudi na padec berlinskega zidu. Ta zgodovina je realna predstava o družbi, ki naj bi jo bodo povezovale skupne vrednote. Čeprav imamo po eni strani že izkušnjo o svobodi in enakosti ljudi, o resnici in pravičnosti, o neodtujljivem dostojanstvu - ostajajo te vrednote še vedno ideal, ki še ni v polnosti dosežen. Evropa, Evropska Skupnost je bila od vsega začetka, ob vseh vzponih in tudi neuspehih izrazito krščanski projekt. Zgodovinarji ugotavljajo, da je tudi v našem času najmočnejša skupna značilnost Evrope njen religiozni značaj. Religiozni temelji ostajajo korenine Evrope, čeprav je ta življenjski prostor prešel skozi mnoge klimatske spremembe, kot so bili n.pr. razsvetljenstvo, *izključevanje vere iz javnega življenja imenovano* - laicizem in v najnovejši dobi sekularizacija.

1) Živimo v zelo pomembni zgodovinski uri za Evropo

Samo ob zavedanju krščanskih korenin je mogoče razumeti energijo obnove, ki je vzplamtela po porušenju in razpadu, ki ga je povzročila 2. svetovna vojna. Ob 60. obletnici osnovnih sporazumov o skupni Evropi, so se preteklo leto sešli v Rimu predsedniki vlad. Ob tej priložnosti so ponovno potrdili svojo zavezo duhu začetka, iz katerega se je Evropa spet vzpela v novo dobo razcveta. Živimo v najdaljšem času miru odkar obstaja naš kontinent. Videti je, da smo se iz vojn vendarle nekaj naučili.

Naši mladi se počutijo kot Evropejci, ki brez ovir in zadržkov spoznavajo številčno in vsebinsko bogastvo različnih kultur. Učijo se tujih jezikov, študirajo v različnih deželah, imajo prijatelje različnih narodnosti. V takem pozitivnem vzdušju smo pred nekaj leti doživeli še razširitev Evropske Unije na vzhod. Evropa živi!

Vendar je v zadnjem času elan tega projekta zastal. Velika Britanija in nekatere države, ki so šele pred kratkim našle pot v EU, so razočarane in se distancirajo od ostale skupnosti. Očitno je, da je nekaj narobe.

a) Obstajajo različne Evrope

Ugotavljamo razlike. Naj ob tej priliki navedem dve izmed njih:

Obstaja »Zahod« z liberalnimi demokracijami, z močnim kapitalizmom, z EU in njeno administracijo. In obstaja »Vzhod«, ki se je izvil iz prejšnjega komunističnega vzhodnega bloka in mukoma napreduje po poti demokratizacije. Med obema sistemoma oziroma potema, so velike razlike in ne moreta se tako hitro poenotiti, zrasti v eno. Še zlasti ne, če naj bi šlo le po zahodnih predstavah. Na Zahodu doživljamo široko pestrost kultur in religij. Sprejemamo jih

z razumevanjem in toleranco. Zahod si tudi prizadeva, ohranjati pojave poudarjenega nacionalizma v zmernih okvirjih. Na Vzhodu pa je prav doba narodne identitete v polnem zagonu in v tej fazi ne sprejema nobene relativizacije ali poenačenja pod diktatom velike Evrope. Namesto, da bi se skušali med seboj čim bolje razumeti, smo na Zahodu reagirali na procese, ki potekajo v deželah Vzhoda, z vedno ostrejšo kritiko. Razvila se je teza, njihova demokratizacija se ne odvija dovolj hitro. Ni se nam torej treba čuditi, da se vzhodne države zapirajo.

Ali smo se mi na Zahodu sploh že vprašali, v čem je bogastvo vzhodnih dežel in česa se moremo od njih naučiti? Na to temo je nedavno neki profesor iz Madžarske navedel tri točke:

1. Mi na Vzhodu imamo zavest, da smo „božje ljudstvo“, kar se izrazito kaže v mnogih oblikah ljudske mističnosti, ljudskih pobožnosti. V tem je skrito mnogo energije za novo rojstvo Evrope.
2. Mi na Vzhodu imamo „kulturo malih občestev“, znotraj katerih se člani medsebojno podpirajo duhovno, pa tudi materialno.
3. Mi na Vzhodu smo stoletja doživljali ponižanja, zasedbe, izkoriščanje. To nas je napravilo nezaupljive. Hitro pomislimo na obrambo in najprej reagiramo z zaprtostjo. Toda prav to trpljenje, ki smo ga prestali, nam je podarilo „globoko zakoreninjeno vero v Boga.“ Vsa področja življenja morajo biti globoko zasidrana v Bogu. Ob vseh izzivih in vabah dosežkov Zahoda se bojimo, da bi zapadli skušnjavam zrelativiziranja. Po tej poti nočemo iti.

Ta napetost med Vzhodom in Zahodom pomeni za nas vabilo, da vidimo romarsko pot Božje Matere v tem duhu. Ona roma med ljudstvi, spoštljivo ceni vsako skupnost. Pomislimo samo, kako zelo je povezan z Marijo Poljski narod. Marija nam kaže tisto najlepše in tudi tisto boleče vsakega naroda. Odpira nas, da vidimo drug drugega z njenimi očmi. V bratu, članu drugega ljudstva, spoznavamo Kristusa, on ni nikakršna grožnja, marveč obogatitev.

Ob tem, ko govorimo o izzivih različnih Evrop, naj omenim nekaj značilnosti v pojavih v naši dandanašnji družbi.

b) Pojav populizma

Zahodna družba je zgrožena nad napadi v mnogih velikih mestih, kateri imajo v javnosti velik odmev. Mnogi so zgroženi tudi nad nepričakovanimi dogodki v zvezi z „Brexitom“ - nameravanim odhodom Velike Britanije iz EU, nad izidom ameriških volitev, nad načinom, kako poteka vladanje v najmočnejši deželi sveta, ...

Doživljamo karizmatične politike, ki preko Twitterja in z nastopi na TV usmerjajo javno mnenje. Zavestne laži se brezobzirno razglašajo kot dejstva in enega za drugim podirajo tabuje. Danes se politika ne oblikuje več v parlamentu in na osnovi dobro premišljenih stališč, marveč na zaslonih televizorjev, tablic in pametnih telefonov preko kratkih titterskih sporočil. Populist je kdor pametno inscenira svoj nastop in ima sam sebe za glas ljudstva, ki naj verjame, da je vse, kar sporoča, čista resnica. On ni pripravljen na kakršnokoli prilagajanje ali sodelovanje z drugimi. Dialog ga absolutno ne zanima in zavestno se ograjuje od ostalega sveta. Zanj običaji in navade ne igrajo nikakršne pomembne vloge. S simbolnimi dejanji podira tabuje in postavlja pod vprašaj ustaljene demokratične ustanove kot n.pr. veljavo najvišjih sodišč, ...

Široka množica pa reagira v skladu z javnim razpoloženjem in trendi. Pri volitvah prihajajo do izraza emocije in mnogi volijo samo po trenutnem občutku in razpoloženju. Nimamo vtisa, da je prevladala pametna presoja. To so pozne posledice masivne družbe, o kateri je pogosto govoril pater Kantenich.

Populizem se bohoti v družbi, ki je oslABLJENA, katere imunski sistem ni več intakten. Kako naj se s tem soočimo?

Naj v zvezi s tem navedem **tri značilnosti aktualnega stanja duha oziroma življenjskega občutja**. Povzemam jih s citati papeža, ki opazuje Evropo iz južnoameriške perspektive.

c) Osamljenost, kljub dobi mobilnosti in komunikacije

*„Med boleznimi, ki so po mojem uvidu dandanes najbolj razširjene v Evropi, je **osamljenost** tistih, ki nimajo prijateljev, ki niso povezani v neko skupnost. Posebno postane to vidno pri starejših ljudeh, ki so pogosto prepuščeni svoji usodi, kakor tudi pri mladih, ki nimajo ničesar, na kar bi se lahko oprli in ne vidijo izgledov za uspešno prihodnost. Vidno postane pri mnogih revežih, ki živijo po naših mestih.“*

Iz govora papeža Frančiška v evropskem parlamentu v Strasbourgu 25.11.2014

Prava drama je dejstvo, da so kljub temu, da imamo neskončne možnosti mobilnosti in komunikacije, mnogi popolnoma osamljeni. Vemo, da mnogi živijo v nekakšnem virtualnem svetu in praktično niso sposobni vzpostavljati prave osebne odnose. Ponuja se nam tisoč možnosti, toda malo gotovosti.

d) Utrujenost brez vizije za prihodnost

*„Med drugim tudi ugotavljamo, da v zadnjih letih vzporedno s procesom razširitve Evropske Zveze, narašča nezaupljivost državljanov do institucij. Ljudje jih doživljajo kot nekaj oddaljenega. Evropske institucije, ljudje doživljajo kot urade, ki sprejemajo pravila, ki še zdaleč ne upoštevajo občutljivosti in specifik posameznih narodov. Doživljajo jih celo kot škodljive. Z več vidikov nastaja vsesplošen vtis **utrujenosti, staranja, vtis, kakor da je Evropa postala stara mati in ni več živahna in rodovitna**. Videti je, kakor da so veliki ideali, ki so inspirirali skupno Evropo, izgubili svojo prvotno privlačnost, kar gre na roko birokratskemu upravnemu aparatu evropskih ustanov.“*

Iz govora papeža Frančiška v evropskem parlamentu v Strasbourgu 25.11.2014

Kljub dobi miru in stalnega porasta blagostanja, se je povečala letargičnost, nezainteresiranost. Eden od vzrokov za to je gotovo tudi pomanjkanje idealizma, odsotnost vizije za veliko prihodnost. Na prav drastičen način jaz to doživljam, ko se srečujem z ljudmi drugih kontinentov, zlasti, ko jih gledam v oči. V njih gori ogenj, ki priča o vitalnosti, čeprav gre večini od njih mnogo slabše kot Evropejcem.

e) Negotovost in strah

*„Katero kulturo danes ponuja Evropa? **Strah**, ki ga pogosto opažamo, ima namreč svoje globlje vzroke v izgubi idealov. Ko ni prave perspektive zanesljivih idej, namreč končno prevlada strah, da nas bodo drugi iztrgali iz naših ustaljenih navad, nam vzeli pridobljene ugodnosti, nam v nekem smislu oporekali življenje v stilu, ki največkrat tako in tako temelji le na materialnem blagostanju.“* Iz govora papeža Frančiška predsednikom vlad EU - Spoznati ceste upanja - 24.03.2017)

Na strah naletimo v naši družbi povsod. Ima mnogo obrazov. Obstaja strah, da bi morali svoje blagostanje deliti z drugimi, strah pred katastrofami in terorjem, strah, da nam bo šlo slabše. Videti je, da se strah kot življenjski občutek vse bolj širi in hromi mnoge. To je pojav, ki se odvija v človekovi notranjosti in je v nekem smislu povezan z občutkom brezdomstva in odsotnostjo smisla. Le za kaj se izplača živeti, pa tudi za kaj umreti? Izgubil se je pogled zaupanja, zaupanja v notranjo vrednost in dostojanstvo. Tu je tudi bojazen, izgubiti nekaj od svojega bogastva in svojega udobja. Pridobljenega nočemo deliti z drugimi. Negotovost je povezana s preobremenjenostjo, ki jo pogosto povzroča kompleksnost globalnih vprašanj našega časa. V globalizaciji postaja vse relativno. Otroci izvejo že v vrtcu, da obstajajo tudi druge kulture in religije. Vse to sproža v nas negotovost, mnogim vzbuja strah in prinaša nevarnost, da bi se zaprli sami vase in na ta način ohranili, kar imamo.

2) Mi stojimo na trdnem temelju krščanske kulture

„Glas časa za današnjo Evropo“ je za nas opozorilni klic in nikakor razlog za pesimizem. Velika ideja združene Evrope je nastala po veliki vojni, ko je Evropa ležala v ruševinah. Spričo razdejanih mest in ponižanih ljudstev, so takratni voditelji imeli pogum, verjeti v veliko prihodnost. S pogodbami sklenjenimi pred 60. leti v Rimu je bil položen temeljni kamen za današnjo Evropo, ki je zrasla iz krščanskih korenin. Kakšen pogum in kakšno zaupanje! Danes bi si to morali vzeti za zgled. Evropa je več ko EU, Evropa je kultura življenja, ki je zrasla iz krščanskih korenin. Prav to je vez, ki povezuje narode Evrope kljub in ob vseh razlikah v jezikih, verah, kulturah in regionalnih posebnostih.

Pater Kantenich se je počutil popolnoma zavezanega temu trdnemu temelju Evrope. Govoril je o poslanstvu zahodnega sveta, o poklicanosti, ki jo je Bog Odrešenjske Zgodovine zaupal naši celini. Bog stoji za tem, tudi v dandanašnjem času. V nas živi to poslanstvo, kljub vsem katastrofam in napakam, ki so jih doživeli ali sprožili ljudje in ljudstva Evrope. Stojimo na tem temelju v zavesti, da je skozi 2000 let, krščanska vera oblikovala naš kontinent. Ta dediščina je zdaj položena v naše roke.

K temu hočemo tudi mi v našem času reči svoj DA in jo sprejeti kot našo nalogo. Pater Kantenich je govoril o tem, da ima Evropa poslanstvo, da svetu ne posreduje samo svoje kulture, marveč ljudstvom sveta tudi krščansko sporočilo.

3) Hočemo vstati in hoditi po poti upanja

Mladi francoski predsednik Emmanuel Macron je dal pomembno znamenje. V njem živi optimizem in prepričanje v veliko prihodnost Evrope. Kaj ni to božje znamenje, da prav laicistična Francija, ki je zelo zaznamovana s populizmom, zdaj najglasneje govori o novem rojstvu Evrope. Evropa naj ne črpa moči le iz svoje preteklosti, marveč naj se trdno zasidra tudi za svojo prihodnost in sicer na temelju jasne vizije in velikega upanja. Mi čutimo spremembo, ki to nakazuje. To je obnovljena volja za spreobrnitev sredi trenutne nebogljenosti in nemoči.

Po papežu Pavlu VI., govorimo v Cerkvi o „Novi Evangelizaciji“ naše celine. V zadnjih desetletjih so nastala mnoga nova gibanja in skupnosti. Za večino od teh je značilna prav misijonarska karizma. V teh novih oblikah prakticiranja vere, člani živijo svojo vero radikalno po evangeljskih zgledih. Papež Janez Pavel II. je označil ta gibanja, kot odgovor na izzive časa.

V tem istem duhu smo 8.9.2012, v Schönstattu kronali Božjo Mater za Kraljico Nove Evangelizacije. V tem vidimo naš prispevek k novi evangelizaciji Evrope. Mi vemo, da je Marija

velika misijonarka. To ni neka ideja, marveč realnost. Priče smo malim in velikim čudežem, ki jih Ona posreduje, če jo prinašamo ljudem. Apostolat Schönstattske Marije Romarice, ki ga opravljamo in usmerjamo je prava mreža romarskih poti k ljudem. Naš vzornik, don João Luiz Pozzobon je z MTA – veliko podobo Schönstattske Marije Romarice prehodil 140.000 km obiskujoč z njo družine. Prav pot je odličen simbol za naš čas, saj smo kot posamezniki, kakor tudi kot etnične skupine, stalno na poti. Že samo, če pomislimo na velike premike beguncev v Evropi, Afriki in Aziji vidimo, da so to pogosto potovanja iz obupa.

So beg povezan z dramatičnimi usodami, so življenjske izkušnje, ki jih mnogi ne bodo nikoli pozabili. Naša izkušnja je, da postanejo vse te spremembe končno poti upanja, če jih opravljamo v zavesti, da vedno in povsod z nami potuje Bog. Na vseh potih nas spremlja, v poševne vrstice piše ravno, vsemu daje globlji smisel, tudi našemu trpljenju in naši bolečini. Naša izkušnja je, da obisk Božje Matere v nekem domu prinaša prav to gotovost, namreč, da je tu nekdo, ki se zame zanima, ki vse, kar doživljam, sodoživlja z mano in me vodi v zavetje Odrašenika Jezusa Kristusa. To so naše poti upanja, ki jih ubiramo za boljšo in lepšo Evropo.

Papež Frančišek je pred enim letom povabil evropske politike, naj hodijo po cestah upanja. Iz tega govora bom omenil nekaj poudarkov, s katerimi bom natančneje opisal, kako naj razumemo prisposodbo „ceste upanja“.

a) Prva pot upanja za Evropo je človek

Posameznik je središče in srce vsake skupine, družbe in vsake ustanove. Koncil pravi: *„Tu gre za rešitev človeške osebe in za pravilno ureditev človeške družbe. Človek torej, enoten in celoten, s telesom in dušo, s srcem in vestjo, razumom in voljo stoji v središču naše pozornosti.“* *Gaudium et spes št. 3*

Njegovo dostojanstvo, njegova originalnost, njegova nadarjenost in poklicanost so temeljni kamni, na katerih se more zgraditi zgradba nove Evrope. Evropa se lahko zgradi le v kulturi medsebojnega slišanja in razumevanja. Morala bi biti takšna, da bi vsakdo mogel reči: Evropa, to sem jaz. Spoštovanje vsake osebe ustvarja tako pozitivno vzdušje, da morejo sodržavljani sproščeno živeti in notranje rasti.

Vsaka ozka enoznačnost pa to klimo rasti razdira. Mi hočemo biti vrtnarji, ki skrbno oskrbujemo evropski vrt, vrt močnih in cvetočih človeških osebnosti. V takem vzdušju spoznamo in priznamo v vsakomer njegovo enkratnost in ideal, ki ga je vanj vsadil Stvarnik. Eden drugega na ta način prebujamo iz utrujenosti in strahu. Ta pedagoški trud je del našega odgovora populistom. Mi v Schönstattu smo bogato obdarjeni s konkretnim modelom za vzgojo „novega človeka“. Kdor namreč razume svoje življenje kot poslanstvo, stoji na trdnem temelju, on ve zakaj in za kaj živi. Pridobili smo si bogate izkušnje, kako zelo je naš Apostolat Marije Romarice osredotočen na posameznega človeka. Marija vsakogar jemlje resno in opravlja dolga pota skupaj z njim. Prav ob srečanjih in ob razgovorih na skupnem potovanju, se kamen na kamen gradi zgradba, ki pomeni krepitev, dozorevanje in pogosto pravo spreobrnjenje.

b) Pot upanja je tudi kultura prijateljstva in dobrih odnosov

Marsikje nas ločujejo predsodki in ideologije. Imamo fiksne predstave, kakšen je Italijan, kako reagira Poljak, kaj naj pričakujemo od Španca... Te stereotipne slike nam pogosto preprečujejo, da bi sproščeno komunicirali drug z drugim. Ko imamo enkrat pogum, v drugem videti najprej

osebo - takšno, kot jo je ustvaril Bog in kakor je ON uravnaval njeno življenjsko pot, nastopi odprtost, pripravljenost, videti drugega z božjimi očmi. Tako se lahko brez narodnostnih predsodkov razvijejo prijateljstva med ljudmi, ki mislijo drugače, drugače živijo, drugače verujejo in drugače molijo.

Že 18 let se v tem smislu s programom „skupno za Evropo“, trudimo povezovati med seboj po poteh gostoljubnosti in odprtih vrat. „Videti hočem, kako živiš“ je rekel neki protestant. Danes smo zelo dobri prijatelji, vsak v svoji verski praksi, vendar z velikim medsebojnim spoštovanjem. Ob obisku neke svobodne cerkvene skupnosti je skupina več kot sto mladih iz njihove skupnosti, molila za nas – člane Schönstattskega gibanja – in na koncu celo organizirala denarno nabirko za naše socialne programe. Osebnost prijateljstva človeka do človeka, pomeni za našo celino cesto upanja, ki se ji ne smemo odreči. Prav tu pa je tudi začetek kulture povezovanja. Vse se začne z osebnim prijateljstvom. Tudi sam Jezus je pridobil učence med svojimi prijatelji. Pater Kentenich je vložil ogromno svojega časa in svojih moči v izgradnjo osebnih odnosov. Sam je večkrat poudarjal, da je vse v Schönstattu zraslo na tej osnovi.

Ob teh besedah zdaj najbrž mislite na mnoga srečanja, ki so vam bila podarjena: z verujočimi, z dvomljivci, z ateisti, s pogani, z muslimani in seveda z ljudmi drugih narodnosti ali barve kože. Vsak korak v smeri osebnega prijateljstva je korak upanja za Evropo.

c) Pot upanja je tudi solidarnost naše kulture povezovanja

Kadar napravimo številne korake gostoljubnosti in prehodimo mnoge poti, ki vodijo v prijateljstvo, kadar v sosedu ali someščanu uvidimo njegovo dostojanstvo in zaslutimo njegovo poslanstvo, nastaja trdna mreža solidarnosti, gradi se kultura povezovanja. Gospod Mlinar zame ni več le neki stanovalec hiše št. 7 v naši ulici. On mi je osebno pomemben. Ko grem mimo hiše, v kateri stanuje, se spominjam najinih srečanj in razgovorov. Na ta način se razpršijo osamljenost in strah in se gradi trdna povezanost. V stotinah takih drobnih dogodkov se zgodi nekaj prav velikega. Nastaja Kristusovo Telo, ki ima mnogo udov, ki so vsak zase samostojni in vendar med seboj trdno povezani. *glej 1. Kor 12*

Solidarnost namreč ni zgrajena iz idej, marveč iz konkretnih dejanj, ki nas približujejo med seboj. Ta dejanja nas avtomatično odpirajo za ono večjo celoto, za našo vas, za naše mesto. To je proces kulture povezovanja, ki se začne z majhnimi dejanji konkretnega človeka.

Solidarnost in skupna dejanja v praktičnem življenju razbijajo človekovo ozkosrčnost, sebičnost in mu dajejo zavest, da je dragocen in pomemben. Solidarnost nas vodi tudi do tega, da drugega podpiramo v tem kar zna, da bo mogel to napraviti še bolje. Drug drugega dopolnjujemo. To imenujemo subsidiarnost. To je naša pot ob pojavih, ki jih prinaša doba informatike, populizma, emocionalnih množičnih dogodkov. To je tudi naša pot upanja med ljudstvi. Hočemo se med sabo spoznavati in ceniti, skupaj z drugimi gojiti solidarnost. Tako (naj) raste Evropa od spodaj in od znotraj.

Kultura povezovanja je naša skupna, celovita podoba. O tem je govoril Jezus v priliki o telesu z mnogimi udi ali o trti in mladikah na njej. S kulturo povezovanja, naj zraste zdravo in krepko življenje, ki vse, kar se dogaja v naravni realnosti, dojema in oblikuje v notranji povezanosti z nadnaravnim. Naš odločen poudarek za današnji čas, sloni na izgradnji odnosa, povezanosti, skupnosti, ker prav na tem področju ugotavljamo največjo potrebo ljudi in celotne skupnosti. *prim. Kol 3, 14*

d) Poti upanja, so procesi miru in sprave

Iz preteklosti smo obremenjeni s krivdo, v družinah, v soseskah, med religijami in med narodi. Pogosto se ta krivda deduje iz generacije v generacijo. Ona ovira prevlado miru in na osebnem nivoju včasih povzroča celo bolezen. Evropa je doživela roko, iztegnjeno v spravo med Charlesom de Gaulleom in Adenauerjem, med Mitterrandom in Kohlom. Poljska je doživela poklek Willyja Brandta. Papež se je leta 2000 pred celotno svetovno javnostjo opravičil za napake Kristjanov v dolgi zgodovini. Taka pravna dejanja, omogočajo sproščeno dihanje in novo vitalnost. Osamljenost, utrujenost in strah so pogosto povezani prav z ne spravljenostjo, tudi z nepriznano krivdo. To se dogaja tako v družinah, kakor tudi med narodi.

Na podlagi mnogih izkušenj z našega potovanja z Marijo Romarico lahko potrdimo, kako se ob Marijinem obisku odpirajo zaprta srca in zastavljajo koraki sprave. Brez teh dejanj ponižnosti in odpuščanja, ne bo mogoče doseči trajnega miru; ne v malem, ne v velikem. Mir nastaja tam, kjer je vsakomur priznano njegovo mesto in vloga. Tak človek to mesto in to vlogo tudi z zadovoljstvom sprejme. To velja za življenje v družini in za področje delovnega mesta. Vsakdo želi s svojimi talenti nekaj smiselnega prispevati za skupnost in za to tudi prejeti primerno priznanje.

Mir lahko traja samo tedaj, če ostajamo med seboj v živem odnosu ali, kot se je o tem izrazil pater Kentenich, ostajamo v tako tesnem stiku, da se čutimo. Živeti v miru je več, kot pustiti drugega pri miru. Mir je **aktiven**. To pomeni, da drugega iščem in se zanj odločam. Z njim hočem živeti, z njim hočem živeti v povezanosti.

Po takih potih hodimo z apostolatom Marije Romarice. S tem sicer delamo majhne korake, ki pa vsi skupaj kot celota oblikujejo mrežo, ki krepi atmosfero miru. V Schönstattu imenujemo to kultura povezovanja, ker sta namreč pojma povezanost in zveza naša rdeča nit, ki vse veže med sabo in vse znova in znova poživlja.

e) Naša cesta upanja je Marija

Diakon Pozzobon je bil prvi, ki je v osebnem delovanju to razsežnost spoznal pri Mariji in jo z vsem srcem živel. Z Marijo je prehodil 140.000 km, obenem pa je Marija hodila z njim. Marija je velika žena, žena dolgih poti do ljudi.

Čeprav je bila noseča je Marija preko hribov hitela k Elizabeti. Tudi v Betlehem je potovala preko hribovja že v visoki nosečnosti. Z novorojenčkom Jezusom je bežala v Egipt in torej pozna stiske beguncev. S svojo družino je romala k Jeruzalemskemu templju. In v Jeruzalem je šla na Golgoto, da bi bila blizu Jezusu v uri njegove smrti.

Dano nam je, da jo smemo spremljati in z njo sodelovati na njenih današnjih poteh. Marija roma skozi naše vasi in mesta, ko obiskuje domove, bolnišnice, šole, jetnišnice, ...

Naj tu omenim dve spoznanji, na kateri pomislim, ko se spomnim pomembnih besed patra Kentenicha: [„Marija rešuje krščansko podobo človeka in istočasno zagotavlja, da ima človek pravilno podobo Boga.“](#)

- Kjer prihaja Marija do ljudi, ti spoznavajo svoje dostojanstvo, svojo veličino od Boga ustvarjenih bitij, ker Marija ve, kaj pomeni razumeti, da si velik. Kamor pride Marija, tam se odpirajo srca, tam rastejo in zorijo osebnosti, tam se dogajajo čudeži

medsebojnega spoštovanja, tam uspeva srečevanje, tam se premagujejo jarki ločitve. Marija je sama vse to v temelju izkusila, ko je srečala Elizabeto v Ain Karemu. Kjer hodi Marija se ljudje srečujejo v novem vzdušju, nastaja nova kultura povezanosti. V zvezi s tem je pater Kentenich dejal, da Marija kot velika vzgojiteljica, rešuje podobo človeka. Prav to tudi sam dejansko opažam v odnosu do različnih verstev in med njimi. Na področju sodelovanja z evangeličanskimi kristjani zadnja leta ugotavljamo, da Marija ni razlog ločevanja, če jo predstavimo v duhu tega pedagoškega procesa.

Nek evangeličanski pastor je nedavno izjavil: „Za svojo družino morem najbolje moliti prav v vašem svetišču.“ V Franciji je laik Gerard Testard že pred leti pričel zbirati muslimane in kristjane k skupni molitvi pred podobo Božje Matere. Povedal mi je, da posredujejo muslimani čudovita pričevanja o njihovi ljubezni do Marije. Muslimani priznavajo in častijo Marijo kot mater preroka Jezusa. Testard bo samo v tem letu pripravil takih 20 srečanj v velikih mestih Francije. To so znamenja nove pomladi, ki prinaša čudovito življenje.

- Kjer Marija obišče ljudi, se ti zavedo, da Bog ni nekakšen princip ali nek poseben duh, marveč oseba, s katero se je mogoče pogovarjati. Ob Mariji ljudje spoznavajo, da je Jezus Bog Življenja. Spoznavajo, da on ni le večni in vsemogočen, marveč tudi nam zelo blizu, da se osebno zanima za nas in usmerja naše življenje. Kjer je Marija, se Bog ne razblini v nedoločljivo idejo, pa tudi ne reducira v grozečega sodnika svetov. Kjer je Marija, začutimo Božjo nežnost. Boga spoznamo kot skrbnega pastirja in usmiljenega očeta, ki nikdar ne odstopi od svoje ljubezni. Kjer je Marija, tam spoznamo veličastvo Boga. Spoznamo Boga začetka in konca zgodovine, istočasno pa tudi Boga v podobi nebogljenega otroka v njenem naročju, ki potrebuje pozornost in ljubezen.

Marija hodi po naših cestah in skrbi za jasno sliko človekovega dostojanstva, prav tako pa tudi za pravilno razumevanje Troedinega Boga. Marija je v resnici velika misijonarka, ki roma po cestah našega sveta in je hvaležna, če ji pri tem pomagamo. Naj zaključim to razmišljanje z besedami svetega očeta Frančiška:

„...Prišla je ura, da skupaj zgradimo Evropo, ki se ne bo vrtela samo okrog gospodarstva, marveč posvetila svojo maksimalno pozornost svetosti človekove osebe in neodtujljivim, temeljnim vrednotam. Evropo, ki se bo pogumno soočala s svojo preteklostjo in z zaupanjem zrla v svojo prihodnost in tako mogla polno in prežeta z upanjem živeti svojo sedanost.

Prišel je trenutek, da opustimo predstavo o preplašeni in vase skrčeni Evropi in pričnemo odločno prebujati in graditi Evropo, ki bo vodilna nosilka in pospeševalka znanosti, umetnosti, glasbe, človeških vrednot in tudi nosilka vere. Evropo, ki bo zrla v nebo in sledila idealom. Evropo, ki bo skrbela za človeka, ga branila in ščitila. Evropo, ki bo stopala naprej po varni, utrjeni poti in bo s tem dragocen vzor za celotno človeštvo!” Iz govora papeža Frančiška v Evropskem Parlamentu 25.11.2014